

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kíspest, Thököly-út 18.

Békesség.

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:27.)

Kétféle békesség van. Van olyan békesség, amit Jézus ad és olyan, amit a világ ad. A kettő között olyan nagy a különbség, mint Krisztus és e világ között.

A világ nemcsak beszél, hanem ad is békességet, igaz ugyan, hogy csak ideig-óráig. Azután újra igyekszik létrehozni a békességet. De miért akar békét? Csak azért, hogy békében nyugodtan, zavartalanul folytathassák az emberek istentelen életüket, hogy békében, mitől sem félve üzhessék és folytathassák bűneiket. A világ békét akar, mert a harc, a háború, a közelgő halál az Isten ítéletére emlékeztet. Krisztus nem ad ilyen békességet!

A világ nemcsak külső békességet akar adni a bűnös élethez, hanem sátáni ravaszsággal bensőleg is békében akarja hagyni az embereket. A megrettent lelkiismeretnek mennyi formában kínál békességet a világ. Azonban, aki Lutherral együtt elvesztette régi békességét, a halál békességét és észrevette, hogy a bűnei miatt az Isten ellensége, annak nem elég az a békesség, amit a világ ad.

Az igazi békességet Jézus adja. Erről a békességről beszél Pál apostol is: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm. 5, 1.) Nagyobb és csodálatosabb békekötés ez, mint ami a világban valaha is történt. Krisztus békességet szerzett a szent Isten legnagyobb ellenségei számára. Békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Krisztus nélkül nincs békesség! A Krisztusban a keresztyéneknek békességük van akkor is, ha kívül harcok folynak és ha bent régebben félelem és nyugtalanság töltötte el a szívet.

Szeptember 1-én a kínai keresztyének valamennyien békéért imádkoztak az Istenhez. Békét kértek országuk és népük számára, de nem a világ békességét, nem azért kértek imádságaikban békét, hogy népük tovább élhesse bűnös életét. Nem, hanem azért, hogy több lehetősége legyen a misszióknak a békesség-evangéliomának, a megbékéltetés evangéliomának hirdetésére. Mert millióknak nincs békessége Istennel, mivelhogy nincs megbékéltetőjük, nincs Krisztusuk.

Kedves Testvérem! Ha a szívedet e világ által adott békesség tölti el, akkor okod van a félelemre. Mert akkor nincs helye a Krisztus békességének. Krisztus csak azoknak adja az Ő békességét, akiknek nem elég a világ-, a halál békessége, hanem akik békétlen lelküknek igazi Békét áhítoznak!

Kunos Jenő.

Bizonyságtévő.

Pogány otthonban született és nevelkedett. Már kisfiú korában, amikor elkellett hagynia a börtarisznyát, amiben édesanyja hordozta a hátán, aján-dékozott neki az apja először kis buzogányt, majd később nyíl-puskát. Ez a fiú is ott futkározott azután a többi pásztor-gyerekekkel, amikor egereket vadásztak és kis madarakat fogdostak és minden este éhes hassal dült le a tá-bortűz mellé. Szempillái ólomként nehezedtek szemére, de még sem akart ad-dig elaludni a kopott kecskebőrön, míg kis kezeivel nem tömte szájába édes estikását.

A szomszédok egy napon átjöttek hozzájuk és arról beszéltek, hogy az orszárukba fehér emberek érkeztek és már vályogból lakást is építenek ma-guknak. Egyesek többet is tudtak azokról az új emberekről. Bizonyára fehér varázslók azok, mert orvosságot is adtak az embereknek. Mások azt állítot-ták, hogy azok a békesség emberei, akik megtiltják a verekedést és öldöklést, azután a hazudozást és Sipahu öreg ismerősüknek szövetet is adtak, amit ugyancsak könnyebb a derékon hordani, mint az olyanfajta cserzett bőrt. Az édesapa és édesanya azonban azt mondta gyermekeinek, hogy azok a fehér emberek megeszik a fekete embereket és azért kerülni kell őket. Ugyancsak óvintette őket a szomszéd falu híres varázslója.

Így telt el néhány esztendő. Iltta-fiú engedelmeskedett édesapjának és reggelenként ugyancsak messzire igyekezett elhajtani a marhát az erdőszélre, nehogy valamiképen azoknak az emberevőknek színe elé kerüljön. De más-részt mégis csodálatos volt az hallani, hogy sokan egész rendszeresen jártak a fehér emberek lakásán és azok sokszor forgatnak kezükbe valami, úgyne-vezett „könyv“-et. Amikor csak kinyitják azt a furcsa dolgot rögtön mozog az ajakuk és néha egészen hangosan beszélnek, jóllehet, senki nincs a köze-lükben. Iltta hallotta azok beszélgetését csodálatos dolgokról, Istenről és mennyről. És azok ugyancsak igyekeztek megnyugtanni őt, hogy a varázslók hazudoztak.

Egy napon azután valami különös történt. Nagy majomkenyerfa alá sok ember gyűlt össze. Hangos beszéd és furcsa ének hallatszott onnan. Ilyenfélet Iltta soha nem hallott régebben. És most ott állott az a rettegett ember egé-zen a feketék között és ím senkin nem látszott a félelem nyoma. Nem tudott ellenállni a kísértésnek. Közelebb ment. Valaki a feketék közül is beszélt és azután ismét énekeltek. Milyen szép is volt az az ének. Egészen más volt az, mint az apja egyhangú gajdolósa, amit sokszor hallott a tehenek után ballag-tukban.

Megtörtént később, hogy a szomszéd fia egy napon elmerészkedett a missziói állomásra, ottan besompolygott az egyik épületbe, hogy meghallgassa a tanítást. 9 fekete tanító igen barátságosan felszólította, hogy jöjjön más-kor is. Nem sokat értett abból, amiről ott beszéltek, de nem tettek semmi rosszat. „Jöjj el te is Iltta holnap“ — mondotta pajtása.

Iltta egyik-másik napon rövidebb időre beült az iskola padjába, de azután ismét a marhák után szaladt és elkergette még azokat is messzire attól a helytől. Egy ének reggeltől estig csengett a füleiben. Olyan megragadó volt az és nem tudta megállni, hogy ne dudolja. Az apa is hallott arról, hogy fia megfordult a misszió állomáson és észrevette azt is, hogy az már énekelgette a fehérek énekeit estéknél a tábortűznél. Vallatóra fogta. Anyja és a többi házbéliek kíváncsiságból csoportosultak köréje. Iltta igen nehezen tudott dolgairól beszélni. Úgy érezte, mintha a torkába akadtn volna valami, de any-nyit mégis sikerült mondania, hogy jó volt az iskolában és a fehérek bará-társágok. A házbéliek közül egyesek érdeklődést mutattak a dolog iránt, de az apa újra megtiltotta fiának, hogy a fehér emberek házához menjen.

Újra telt az idő. Iltta nem mert minden nap elmenni az iskolába, de mégis megfordult ott olykor-olykor. A marhákat olyankor rábizta valaki másra. Azok a fehérek olyan jó szavakat beszéltek, hogy olyant soha nem hallott otthon. Apa és anya soha nem beszéltek vele oly barátságosan, mint azok a misszióállomáson. Kisfiú korában rendszerint csak azt ehetta, amit a felnőttek meghagytak a kásátálban és ha odahaza szóltak hozzá valmit, az legtöbbszor szigorú volt és türelmetlen ordítás.

Most ő a többiek társaságában elmerészkedett az omambo-ba, istentisz-
tetleire. A templom teli volt emberekkel és azok karban énekeltek, de úgy,
hogy a fiú egész megváltozott. Először a fekete tanító beszélt és azután a
fehér misszionárius. Mindegyik beszélt Istenről, az emberek gonoszságáról, a
varázslók csalafintaságairól és az Eletről. Sok olyant hallott litta, amit egyál-
talan nem értett, de egyre jobban meggyőződött arról, hogy az édesapja és
édesanyja, valamint a varázslók helytelen állítanak akkor, amikor szidják
ezeket a keresztyéneket. Lelkesedését növelte még az is, hogy néha már
együtt tudott énekelni a többiekkel.

De rémes volt a hazaérkezés. Apja már a házon kívül várta és kiabált és
üvöltött, ahogy csak tudott: „Ha még elmégy a fehér ember iskolájába, akkor
adjon az a tanító neked enni is. Az én házamban semmi keresnivalód nincs
többé.” De ezzel még nem ért véget az apja mérgeződése. A nap folyamán a
dühöngő apa többször emelt botot fenyegetően. Azon az éjen nem jött álom
litta szemére. Apjának semmit nem mert mondani és különben is ő mindig
csendesebb és szótlanabb volt, mint a többiek.

A tanítótól hallott ő arról, hogy odahaza is bátran igazat kell mondani,
de azért engedelmeskedni kell a szülőknek, amikor felszólítanak a munkára.
Isten megsegíti azt, aki bátor.

A tanító úgy vélte, hogy ezzel véget ért litta-fió iskolapályafutása, de
nagy megrökönyödésére egy napon újra ott látta az ifjút az iskolában.
Nagyon magas, de rendkívül sovány fiú éles szemei még komolyabban tekin-
tettek a tanítóra, mint csak valaha is régebben. Az apa már azzal is fenye-
gette, hogy meggyilkolja, ha tovább folytatja az iskolábanmenést, ezért az az
lgére éhes tekintet. Ki tudja meddig hallgatja azt.

litta ismét nem volt látható pár napig. Talán már meggyilkolták. Pogá-
nyok ezt is megtették, ha épen úgy akarták, jöllehet a gyarmati kormány
tiltotta azt.

A dühöngő apa erős szíjjakkal odakötözte fiát egy cölöphöz és engedte,
hogy a forrón tűző nap gyötörje és kínozza. De mit tett most litta? Amint
kiszabadult lehetetlen helyzetéből, újra szalad az iskolába. Ettől kezdve nem
zaklatták őt szülei többé, hanem hagyták a dolgot. litta tanult olvasni és írni
és — mindenek felett — szeretni az Istent. Mi mindent szenvedhetett odahaza,
amit nem beszéltek el nekem, azt csak az Úr tudja, aki a pogány mezőkön is
csodatevő Isten. litta maga soha nem panaszkodott nekem, én csak a fekete
tanítóinktól hallottam. — Amikor másik állomásra költöztünk, felvették a mi
barátunkat keresztségre előkészítő iskolába és azután a keresztség által fel-
vétetett Krisztus gyülekezetébe. Életével bizonyosságot tehetett arról az Úrról,
aki Afrika forróntűző napja alatt hívja a lelkeket a bűn és sötétség szakadé-
kából az élet útjára.

„Isten nem adta nekünk a félelem lelkét...”

Vapavuori Tuure.

Meghívó.

A MAGYARHONI ÁG. HITV. EVANGÉLIKUS MISSZIÓEGYESÜLET
1938. november 2.-án Fóton közgyűléssel kapcsolatos missziói konferenciát
rendez. A konferenciára egyházunk és egyesületünk minden tagját, közelebb-
ről a főtí és környékbeli gyülekezetek minden tagját szeretettel hívja a 95.
Zsolt. 7—8. verseivel az

EGYESÜLET VEZETŐSÉGE.

A konferencia programja:

- D. e. 8 órakor missziói gyermekóra: Harmati Béla.
9 órakor megnyitó istentisztelet: Németh Károly esperes, a M. E. elnöke.
10 ó.: Az egyház és a misszió. Előadás: Kiss Samu nagybarátfalui lelkész.
Fél 12 ó.: A misszió és én. Előadás: vitéz Sréter Ferenc missziói lelkész.
1 órakor: Ebéd.
D. u. Fél 3 ó.: Vetítettképes előadás: Dr. br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár.
4 órakor: Tanácsülés.

Fél 5 óraker: Közgyűlés a templomban.

7 óraker: Vallásos est a templomban. Előadás: „A csodák sora“ címen előadást tart dr. br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár. — Bibliát magyaráz: Dr. Schulek Tibor katonai lelkész. — Zárszót mond: Dr. Molnár Gyula, a M. E. világi elnöke.

Tudnivalók:

A konferencia egy napig tart. jelentkezést a fóti lelkési hivatal címére október 15.-ig kérünk. Budapestig 33%-os vasúti kedvezményről gondoskodunk azok részére, kik a határidőig jelentkeznek és igényüket a jelentkezéssel egyidőben bejelentik. A kedvezményes jegy kiállítási díja 50 fillér. Budapestről, a Garay-térről (Keleti p. u.-tól 3 perc) közös indulás különjáratú autóbusszon reggel 8 óraker. Menettérti jegy ára 1.30, vonaljegy 80 fillér. Az esti befejező vallásos est után a külön autóbussz kívánságunk szerint indul vissza Budapestre. A vonaton utazók reggel a Nyugati p. u.-ról 7 ó. 41 p.-kor indulnak. Rákospalota-Ujpesten át kell szállani. Visszafelé az utolsó vonat 8 óraker indul Fótról. Menettérti jegy 1.20 P. (Az autóbusszon való utazás a konferencia szempontjából kívánatosabb.) Egésznapos ételmezés jelentkezési díjjal együtt 2.50 P. (Ebéd, vacsora.)

A jelentkezésnél a következőkre kérünk határozott választ: 1. Autóbusszon, vagy vonaton utazik? 2. Kér-e ételmezést? 3. Kér-e éjjeli szállást? 4. Kedvezményes vasúti jegyre tart-e igényt?

A lipcsei misszió ünnepélye 1938. június 7—9.

(Folytatás).

Konferenciái előadások.

A második napon, csütörtökön a hagyományhoz híven mindig egyházi konferenciát rendeznek, melyen idén két előadás hangzott el. Az elsőt D. Rad jénai egyetemi tanár tartotta: Az Ótestamentum felfogása az életéről és haláláról címen. II. Sámuel 12-ből kiindulva láthatjuk, hogy az ótestamentumban nincsen halálmitológia, sem patetikus heroizmus, sem a halál könnyelmű leértékelése, hanem ellenkezőleg a halál előtt engedelmességet, frázis nélküli józanságot és végtelen egyszerűséget találunk. A halálnak nincsen önálló existenciája, hanem a halál Isten cselekedete, amit csakis az életből kiindulva lehet nézni és értékelni. A halál úgy lép elénk ebben a világban, mint ami megzavarja az embernek az Istennel való közösségét. Életünk Isten tulajdona és ő igényt tart az ember engedelmességére. Élet és halál Isten kezében nyugszik s nem immanes hatalmak. A halál az ótestamentumban Istennel ellentétes hatalom s nem holmi kapu vagy küszöb, mely egy emelkedettebb életbe nyit utat. Jób könyvében más felfogást látunk. Miközben Jób hite ingadozik, ő maga felett csak egy abszolút hatalmat lát, maga az Isten démonná lesz szeméi előtt. De közben is van idő mikor azon gondolkodik, vajjon nem tudná-e őt is Isten megtartani. Jób nem a maga életéért aggódik, hanem Isten ügye miatt. Nem a halál borzasztó számára, hanem Isten elvesztése. Ebben a mondatban: „Tudom, hogy az én megváltóm él“ még nem gondol feltámadásra, csak szabadító ígére, mely őt nehéz helyzetéből kimentí vagy megvigasztalja. Más ótestamentumi emberek is ilyesmire gondoltak (Zsolt. 103, 17: Zsolt. 118, 17). A 16. zsoltár 10. verse már úgy beszél, mintha a halál nem tudná az embert elszakítani Istentől. A 73. zsoltárban pedig már bizonyosságot találunk arra nézve, hogy a halál és az élet nem objektív hatalmak Isten mellett, hanem mindkettő Istenben nyugszik és az ő akaratának vannak alávetve. Voltak akik feltették a kérdést, hogy hogyan bírták ki az ótest. emberek feltámadás-hit nélkül? Itt nem lehetőségről van szó, hanem egyszerűen arról, hogy ők tudták, hogy az ember teljesen Isten kezében van és ebben a helyzetben az ember mást nem tehet mint várakozni. Ebben a várakozásban tanultuk meg mi, a halált és életet Isten kezéből elfogadni.

A második előadást D. Dr. Guttman esperes, a keletafrikai missziói munka vezetője tartotta „A népegyház lényege“ címen. Afrikai tapasztalatai-

ből kiindulva definiálta a tömeget és a népet. A tömeg: felelősségtudat és összetartás nélküli szétszórt nép, míg a népnek éppen egyik legismertebb vonása a másokért való felelősségtudat, mely az emberiség sok szellemi kincsének kiinduló pontja. Az evangéliumnak és a népleleknek találkozása nem idegen hatalmak érintkezése, hanem poláris erők egyesülése, mely Isten akaratával találkozódik. A népegyház lényege azonban a Krisztus közös és együttes követésén épül fel. Nem tévesztendő össze a népiest a népivel. Nem népiegyház az, mely népies szokásokat felvesz és szublimál. Az igazi népegyház a népből nő ki, az evangélikus ifjúság lelkével, minden különös külső szervezet nélkül. Egy ilyen népegyházban a lelkipásztoroknak egyetlen és legfőbb gondjuk az, hogy lelkigondozás legyen és szoros munkaközösségekben éljenek a gyülekezetek véneivel és a munkában is a legfontosabban: a bűnök bocsánatában. A népegyház vezetőségének is a tiszta evangéliumot kell hirdetni.

A nők összejövetelein.

A két női összejövétel közül az egyikben a szászországi munkáról hallhattunk beszámolót. A másikon Uhl Mária bevezető írásmagyarázata után (Ján. III. 16.) Weidauer lelkész adott áttekintést a hazai női munkáról. Az egyház nehéz jelenében mindjobban szükség lesz bátor hitvalló nőkre. Minden missziói áldozatuk akkor lesz bizonyoságtétel, ha az az Igéből fakad. Ezért beszélnek az évi jelentések az áhítatokról, imaórákról és istentiszteletekről. Küchler missziói felügyelő az afrikai női világról és a misszióról tartott előadást. Néhány vonásban bemutatta a Kilimanzáró asszonyait, azok munkáját, emberfeletti munkabíráskukat, földműves munkájukat, gyermeknevelésüket, lelki terhéket, vágódásukat az igaz élet után. Megtérésük után lelki küzdelmüket és sokszor visszaesésüket.

Az ifjúság összejövetele.

Ugyanezen a délután a külváros több gyülekezetében ifjúsági összejövetelek is voltak. Ezeket misszionáriusok (Meyner, Klug, Nüzler) és lelkészek szolgálták. A pogányvilágot elevenítették meg érdekes színekkel, majd bemutattak egy afrikai kardot azzal, hogy az ifjak rántsák ki egy húzással. A derűs vállalkozás bezzeg nem sikerült, mert azok nehezen járnak.

Záró ünnepély.

A külmisziói ünnepek este a Központi színházban rendezett vallásos esttel zárultak. Harsona kórus kísérő zenéje mellett énekelt a hatalmas tömeg egyházi éneket. D. Schumann püspök bevezető imádsága és üdvözlő szavai után D. Ihmels igazgató adott rövid beszámolót a hazai és külföldi munkáról, újból megfelelve a régi kérdésre: szükség van e még mindig misszióra? Ameddig Krisztus Urunk parancsa él, s amíg élő gyülekezet lesz, addig mindig lesz misszió. A missziói munka az elmúlt nehéz időkben is újból átélte, hogy Isten tud segíteni Küchler missziói felügyelő az afrikai keresztyének életéről beszélt, átadva azok üzenetét: „Köszöntsd a mi atyáinkat Lipcsében és a híveket. Köszöntsd őket mind, akik Isten igéje által rajtunk is segítettek. Mond meg nekik, hogy hálásak vagyunk érte és szeretjük őket.“ Tuvana benszült lelkésztől hallotta, hogy amikor Parahegységben eljöttek az első misszionáriusok, akkor ők összehasonlították az új Istent a régi bálványokkal. Az összehasonlításban az új Isten mellett döntöttek, mert az örömhír tönkre zúta a bálványokat. Ezek számára az ő vidékükön többé nincsen hely. Tuvana lelkész szavai nyomataként két bálványt adott át, egy férfit és egy nőt, jelölve annak, hogy ezektől megszabadultak. Küchler szerint Afrikában lehet látni az Igének gyümölcseit és győzelmi erejét. Százak és ezrek vonulnak a templomokba, a kápolnába, hálaadó ünnepélyekre, iskolákba és konfirmációba. Ott az egyház az emberek életének középpontjában áll s a gyülekezet vénei valósággal pásztoraik és nyájuk és az egyesnek. És ahol a gyülekezeti élet lendületes ott a bálványok megsemmisülnek. Természetesen a fény mellett árnyékok is vannak, miért is kérve kéri a hazai gyülekezeteket, a misszió barátait, hogy kérjék Istent a kegyelmi időért, hogy ott is diadalt arasson az Isten.

Az indiai munkamezőről visszatért Röver misszionárius az indiai ifjúság életéről, köztük eltöltött élményeiről, vándorlásáról, az ige áldásairól és a jövő reménységéről beszélt.

Befejezésül az előzőnapon felavatott misszionáriusok közül Hermann A. szólt fel megköszönve és kérve a hazai gyülekezet imádkozó szeretetét. Imádság és ének hangjaival bezárult a lipcei misszió kétnapos ünnepe. Ha mindenre visszagondolok hála és öröm töltheti el lelkünket, hogy Isten pogány területeken is megnyit szíveket. Indiában és Afrikában terjed Isten királysága. Nélkülözés és harc közepette terjed az ige, otthon pedig a munka mögött áldozatos és növekvő gyülekezet áll imádságával ami biztatást és reménységet jelent nehézségei között.

Danhauser László.

In Tsung-Sen.

Hogyan hallgattattak meg a hívő édesanya imádságai?*)

Nem vagyok még 24 éves, de az Ur irányomban gyakorolt kegyelmét el sem tudom mondani. Családi otthonom szegény. Édesapám meghalt 2 éves koromban. Hamarosan azután meghalt bátyám is és hátramaradtunk ketten, édesanyám és én. Édesanyám szorgalmasan serénykedett megélhetésünk biztosítása végett.

Nagyanyám buzgó keresztyén volt. Ő kérte édesanyámat és engem is, hogy higyjünk az Urban. Hétéves koromban édesanyámmal együtt megkeresztelték.

Alig értem el kilencedik életévemet, amikor bekerültem a missziói iskolába. Három évvel később édesanyám bibliaterjesztő nő lett. Befejeztem az elemi iskolát és 14 éves fiúként kereskedő inas lettem, ugyanis a nyugtalan viszonyok miatt nem tanulhattunk tovább. Ebben az időben hívő szívvel imádkoztam az Úrhoz és bizonyosságot tettem Órولا. Sokan csodálkozva dicsérték, hogy kegyes gyermek vagyok. Kértem az Urat, hogy adjon lehetőséget tanulmányaim folytatásához. Csodálatos tanácsában egy hitetlen embert használt fel arra, hogy engem, ismeretlen fiút bejuttasson az egyik állami iskolába.

Csak az a baj, hogy ott megmérgeződött a szívem. Amikor arról olvastam egy könyvben, hogy az ember a majomtól származik stb. stb. elvesztetem gyermeki hitemet. Nem olvastam többé bibliát, sem nem imádkoztam. Mélyre sülyedtem a bűn útján, harag, hazugság, szívnek tisztátalansága, hazugság bűnei töltötték be szívemet. Édesanyámmal vitakoztam, hogy Isten nem az egyetlen Isten, az ember a majomtól származik és más efélékről.

Amikor édesanyám látta, hogy elvesztettem gyermeki hitemet, nagyon mély gondok között élt miattam és sírva tanácsolt engem, de nem fogadtam meg szavait. Vett nekem Bibliát és kért, hogy olvassam azt minden napon. Látszat kedvéért ceruzával jeleket húztam bele, mintha olvastam volna azt. De Ő jól látta, hogy életem nem keresztyénnek az élete. A keresztség alkalmával anyám engem az Urnak adott és odaszentelt az Ő szolgálatára. De most attól félt, hogy reménye semmivé lesz. Fáradhatatlanul könnyes szemekkel vitt engem imádságában az Úr elé, míg megmentett engem. Hét évig kellett így lennie. Akkor az Úr meghallgatta anyám imádságait és visszatérített bűnös utamról. Hála az Urnak, hogy Ő édesanyát adott nekem, aki nemcsak a természetes édesanya szeretetével szeretett engem, hanem valóban szeretete a lelkemet.

Mikor befejeztem középiskolai tanulmányaimat hazatértem szülőfalumba. Nagyon öntudatos és büszke voltam állítólagos bölcseségemre. Iskolát nyitottam, amelyben kb. 200 tanuló volt és 7—8 tanító, lévén magam az igazgató. Abban az időben sok barátom volt. Társaságukban az ópiumszívásra adtam magamat. Méghozzá becsmérletem a gyülekezetet. De anyám szívének kínjában az Úrhoz kiáltott, hogy meentsen meg engem.

*) Fiatal kínai papnövendék önéletrajza „Imé, ezek messziről jönnek“ című nem rég megjelent könyvből vett szemelvény.

Két év elteltével otthagytam tanítói állásomat és Honan tartomány fővárosába, Kaifungba mentem tanulmányaim folytatására. Egy év után hazatértem szünidőre. Anyám könnyei ismét tanácsoltak engem:

— Ez évben itt nagy ébredés volt. Az Úr Lelke végezte munkáját. A gyülekezet megújult. Sokan megvalótták bűneiket és szabadulást találtak. Magam is részesülhettem a megváltás kegyelmében. Fiam, szeretném, ha te is megértenéd, hogy mit tett érted Jézus Krisztus. Valld meg bűneidet és térj meg. Az Úr megszabadítja lelkedet a halálból. Ha ezt nem teszed meg, nem találkozzunk egymással a halál után.

Édesanyám esdő kérése megérintett engem, belemarkolt lelkembe. Viszszatérve Kaifungba, újra elkezdtem templomba járni. Életmódom azonban semmiben sem különbözött pogány iskolatársaimétól, sőt veszekedtem velük. Nyíltan nem is mertem megvallani keresztyén voltomat, de vasárnapoként mégis eljártam templomba.

Több lelkipásztor imádkozott érettem és szomorkodtak állapotom miatt. Beszélgettem velük lelkidolgokról és megvallottam néhány jelentéktelen bűnt is. De még nem rettentem meg a bűntől és annak következményétől. Nem futottam el a legnagyobb bűnös helyzetébe és így nem is sajátíthattam el a kereszt kegyelmét. Szívemben nem volt béke.

1934 telén az iskolából a missziói állomásra mentem lakni, mert az csendesebb hely és ilymódon ottan könnyebb volt a vizsgára készülni. Ott találkoztam az Úr hűségese szolgálójával Tin Pas-Sen-nel, akivel sokat beszélünk a lélek igazi megszabadulásának kérdéséről. Ő nagyon szeretett engem, sokszor imádkozott velem és érettem és égő vágya volt, hogy az üdvösségnek részesévé lehessenek.

Köszönöm az Urnak, hogy utamra vezette ezt a szolgálóját, aki által megmutatta, hogy nincsen részem az üdvösségből. Elkezdtem buzgón imádkozni az üdvösség kegyelméért. Attól féltem, hátha az Úr hamar jönne, akkor a kegyelemidő és az üdvösség lehetősége már az én esetemben odavannak. Egyik éjjelen egyedül voltam szobámba és térdelve kértem az Urtól bűneim bocsánatát. Isten Lelké megvilágosította előttem kiskoromtól kezdve elkövetett rémítő bűneimet. Egészen szennyesen láttam magamat, akiben nincsen semmi jó. Félttem, sírtam és imádkoztam.

Akkor abban a kegyelemben részesültem, hogy kínjaimból felemelhettem tekintetemet az Úr keresztyén, amelyen lecsurgott drága vér elég az én nagy bűneim lemosására is. Elfogadtam hitben az Urat és szabadulást nyertem bűneim bilincsetől. Az én Uram nagy szeretetének láttán hála és dicséret adásra fakadt ki szám: „Uram... nem vagyok méltó. Hogy fizetem meg minden tettetted irányomban? Néked akarom adni ettől kezdve mindenem, hogy a Te bizonyágtevőd legyek. A Te kezvedbe, Uram, hagyom magamat egészen. Vezess úgy, mint Te akarsz.”

A következő napon a Zsidókhoz írt levelet olvastam. A mi Urunk áldozati halála mi érettünk nagyon megérintette szívemet. Ez új életem fundamentuma. Szavakkal kimondhatatlan hálaérzet töltötte el szívemet.

Az Úr adott erőt egy régi adósság kifizetéséhez, amelyet kifizetetlenül akartam hagyni, mivel a kereskedő, akinek adós voltam, maga is elfelejtette. Amikor az iskola megkezdődött, bocsánatot kértem azoktól a társaimtól, akikkel civakodtam. Ez az iskola állami iskola volt, amelynek 400 tanulója közül rajtam kívül csak egy keresztyén tanulója volt. Nem volt könnyű megvallani elkövetett vétkeimet és bocsánatotkérni istentelen társaimtól. Hogy fog viszonyulni bocsánatkérésre?... De az Úr adott erőt félelmem legyőzésére. Nem féltem, jöllehet csúfoltak és szenvednem kellett társaim között. Abban a társaságban életem folytonos küzdelem volt a bűn csábításai ellen. Néha elbuktam és olyankor szívemet égető kín töltötte el. Imádkoztam az Urhoz, hogy kitarthassak ebben a megpróbáltatásban és hogy minél előbb vi-
gyen engem jobb társaságba.

Áldom az Urat, hogy lehetőséget adott a shekoui papképzőszemináriumba való bejutásomhoz. Amikor otthon gyülekezetem vezetői hallottak arról, hogy a megtért kegyelmében részesültem, velem együtt örültek és készek voltak a segítségre, hogy felkészülhessek az igehirdető hivatásra. Annál nagyobb volt vágyakozásom a szemináriumba jutás után, mert tudtam, hogy ott vannak társaim, akiket szintén megkeresett az Úr.

1935-ben felvettek a Shekou-i evangélikus lelkészszemináriumba. Édesanyám nagyon boldog volt. Az Úr felelt sok éves imádkozó állhatatosságára. Édesanyám továbbra is bibliáarusnő Yingangban, Honan tartományban. Jöjjék az Úr szolgálatában végzett munkánk miatt különböző helyeken élünk, de szívünk telve van örömmel és kibeszélhetetlen vigasztalással.

Finnből ford.: K—ö.

Egy levél.

Kedves Nagytiszteletű Úr!

A missziói foglalkozva, vagyis a Misszióról gondolkodva, a Harangszó és a Missziói Lapok ismertetése után azt lehet megállapítani, hogy mi magyar evangélikusok a misszióért nagyon keveset teszünk, az áldozathoz pedig óriási távolságra vagyunk.

A magyar evangélikusok elszórtsága miatt gyakori eset, hogy vannak evangélikusok, akikhez a vallásos iratok, Harangszó is a sok akadály miatt későn, vagy nemis érkezik meg. Templomtól távol élnek, nem járhatnak el az Istentiszteletekre. Tehát nem épülhetnek, nem erősödhetnek a hitben úgy, mint aki templomba járhatot, közönyösek maradnak vallásukhoz, előfordul az is, hogy gyermekeik nem konfirmálódnak s lassan beleolvadnak a más-vallásúak közé. És hogyha előfordul az, hogy egy esetleges vegyesházasságnál gyengéknek bizonyulnak és számukra adnak rezerválist, akkor nem mindig bennök kell a hibát keresni, hanem bennünk magunkban, azért hogy nem tettünk az ő vallásos életök mélyítéséért semmit sem. Tehát szükség van arra, hogy rendszeresen felkeressük őket, mai időben elég gyors közlekedési eszközök lehet igénybe venni. Isten igéje által átformált lelkészek, tanítók vagy egyháztagok bizonyára fognak akadni, akik az Isten igéjét elvigyék mindenüvé, hiszen még idegen népfajok közé is elviszik, ellátni őket vallásos iratokkal, tanítani, inteni, a hitben pedig erősíteni és ezzel bizonyára elejét lehet venni az áttéréseknek, gyermekek átengedésének. És ez áll a gyülekezetekben azokra is, akik gyengébbek a hitben.

Tehát nagy szükség van a belmisszióra és kötelességünk a külmisszió.

Az Úr az embert áldja szüntelen testi-lelki jókkal, ellát bennünket sokkal jobban, mint megérdemelnénk. Sokszor azt, amivel az Úr megáld bennünket, olyanra használjuk, ami lelkünkre és testünkre káros. Mennyi mindent félre tehetünk mi, hogyha akarunk. Mennyi pénzt kiadunk haszontalan dolgokra. Hogyha ezekből a dolgokból egy keveset átadnánk a misszió szolgálatára, még nem is lenne áldozat. Áldozatot ha akarunk végezni, akkor olyant kellene odaadnunk, amire magunknak is feltétlen szükségünk van.

Tehát adjunk az Úr szent ügyének a szolgálatára abból, amivel az Úr minket megáldott, egy keveset abból, amit nem is fontos, hogy magunkra fordítsuk. Hogyha havonta két szivarral kevesebbet szívsz el, vagy naponta egy cigarettával, bizony azt észre sem veszed, de ha annak az árát a misszióra adod, már adtál valamit, havonta 20—30 fillért. Hogyha valami másból vett el egy keveset, észre sem veszed, egy pohár sörrel, vagy borral kevesebbet iszol egy hónapba, már adtál a misszióra, hogyha az árát átadod. Adj havonta 2 tojást, vagy adj egy évben 10 kg. búzát, vagy bármi mást, ha keveset is. Ha adsz egy fillért naponta, föl sem veszed és mégis adtál egy évben 365 fillért. Számítsunk csak egy kicsit, ha az 500.000 magyar evangélikus közül csak 10.000 adjon is naponta 1 fillért, akkor is már egy évben 36.000 pengő van a misszióra, amiből már lehet a vallásunk érdekében sok jó munkát végezni. Bizonyára lesznek, vagy vannak olyan evangélikus testvéreink, akik az egy fillérnek a sokszorosát fogják adni.

Kedves Nagytiszteletű Úr! Én fenti célra, vagyis belmisszióra naponként 2 fillért, külmisszióra szintén naponként 2 fillért ezennel át is adok összesen 1938. évre 14 pengő 60 fillért és kérem a Nagytiszteletű urat, hogy rendeltési helyére juttatni szíveskedjék és ha az Isten kegyelme megengedi, ezután minden évben ezt fogom tenni s talán még többet, míg az Isten kegyelme élni enged.

Az Isten dicsőségére:

Csepregi Sándor
vasutas, Celdömök.

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Fil. 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: október 11-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Októberi imaóránkon legyen elmélkedésünk tárgya: *Jézus Krisztus a világ világossága.*

„A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot.“ És. 9, 2.

„Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.“ Ján. 8, 12.

„Hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.“ I. Péter 2, 9.

Sötétben az ember egyik legfontosabb érzékszervét, látását, nem használhatja. Világosság nélkül csonka az élete, sőt hamarosan belepusztulna, mert még a táplálékát sem tudná megkeresni. Járása bizonytalan; nem lát sem utat, sem célt. Így van az ember Jézus Krisztus nélkül. Élete csonka, csenevész, bizonytalan, céltalan és kilátástalan. Nemcsak az egyes ember van így, hanem a népek és az egész emberiség is. Teljes életet csak a Krisztussal és a Krisztusban lehet élni. Az Ő Szentlelke világosit meg bennünket. Ezt a világosságot terjesztenünk kell Isten hatalmas cselekedeteinek szóval és étellel való hirdetése által. Aki világosságot kapott, az egyúttal missziói elkötelezést is nyert az Úrtól. Nem szabad véka alá rejteti a meggyújtott gyertyát, hanem gyertyatartóba kell tenni, hogy világítson mindazoknak, akik a házban vannak.

Adjunk hálát Istennek, hogy a Biblia új magyar fordításban megjelent. Hogy a nagytarcsai missziói intézet (népfőiskola) az idén november 1-én megnyílik s megkezdí első tanfolyamát. Hogy a missziói intézetben több ingyenes hely van.

Kérjük Istent, hogy erősítse meg azokat, akik Amerikában az evangélikus magyarok között hirdetik az evangéliomot és közvetítik a világosságot magyar evangélikus testvéreinknek. Hogy az új magyar nyelvű Biblia fordítást tegye áldottá egyházunk életében s indítson mind többeket a Szentírás buzgó olvasására és tanulmányozására. Hogy a nagytarcsai missziói intézetben az oktatókat és a tanuló ifjakat egyaránt erősítse Szentlelkével s gyarapítsa őket hitben és szeretetben. Hogy tegye áldottá Misszióegyesületünk Főton tartandó konferenciáját és közgyűlését.

Ima: Mindenható Isten! Add és áraszd állandóan világosságodat nekünk, gyarló gyermekeidnek. S ha nem látjuk magunk előtt az utat, amelyen járunk, adj belénk hitet és bizodalmat, hogy megnyugvást találjunk a te bölcs vezetésedben és oltalmadban. Őrizz meg az elbukástól a mai napon és életünk minden idejében, hogy végezetül bemenetelt találjunk a te nyugalomadba. A mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Ámen.

Mennyei Atyánk! Világotlald előttünk a mai napon is életünk nagy és kicsiny kötelességeit, hogy észrevegyük azokon az örökélet ragyogását és dicsőségét. A mi Urunk, a Jézus Krisztusért. Ámen.

H I R E K.

A kiadóhivatal szeretettel kéri a hátralékos előfizetések beküldését. a nyomdával szemben csak akkor teljesíthetjük kötelességünket, ha a punk kedves olvasói beküldik az előfizetési díjakat.

Püspöki jubileum. A bányai egyházkerület diszközgyűlésen ünnepelte szeptember 6-án D. Dr. Raffay Sándort, a bányai egyházkerület püspökét 20 éves püspöki jubileuma alkalmából. A jubiláló püspököt a m. kir. kormány nevében gróf Teleky

Pál vallás- és közoktatásügyi miniszter, egyetemes egyházunk nevében D. Kapi Béla püspök üdvözölték. Misszióegyesületünk nevében Dr. Molnár Gyula közigazgatási bíró, egyesületünk világi elnöke üdvözölte a püspököt s kérte életére, munkájára Isten áldását. Megemlítjük itt, hogy Dr. Raffay Sándor püspök mint a pozsonyi teológiai akadémia tanára egyesületünk 1909. február 2.-án Pozsonyban történt megalakulásakor ott állott egyesületünk bölcsőjénél. — A Missziói Lapok is szívből kéri Isten áldó kegyelmét a jubiláló püspök további életére és munkájára.

Misszióegyesületi tanácsülés. Egyesületünk tanácsa szeptember 13-án ülést tartott Budapesten. Jelen voltak: Dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Rimár Jenő, Danhauser László, Broschkó Gusztáv Adolf, Antal Károly, Morhács Márton, Drenyovszky János, Vitéz Sréter Ferenc, Szabó József, Zászkalyitzky Pál. A nagytarcsai „Tessedik Sámuel evangélikus ifjúsági missziói intézet” (Népfőiskola) részéről jelen voltak: Dr. Hilscher Zoltán, Dedinszky Gyula, Szcency Gábor, Urbán Ernő, Benzing István, Zarándi Attila, Harmati Béla. A tanácsülés abban állapodott meg, hogy idei közgyűlését és a vele kapcsolatos konferenciát Fóton (Pest m.) tartja november 2.-án. Az Egyesület 1939. február hó 2.-án ünnepli fennállásának 30-ik évfordulóját; megkérte az ülés Scholtz Ödön esperest, az Egyesület tiszteletbeli elnökét, hogy erre az alkalomra írja meg az Egyesület történetét. Turmezei Sándor tokaji lelkész, a Missziói Gyermekszövetség orsz. vezetője Missziói Kátét írt, amelyet megbírálásra a tanács kiadott Báró Podmaniczky Pál és Danhauser László tanácsstagoknak. Papp János László windsori (Kanada) lelkész előadása nyomán a tanács elhatározta, hogy a kanadai magyar evangélikusok támogatását azzal is szolgálja kívánja, hogy a Missziói Lapokban rovatot nyit azon adományoknak kimutatására, amelyek ezen a címen Egyesületünk pénztárába befolyhatnak. (A kanadai magyar evangélikusok helyzetére vonatkozólag külön hírből talál bővebbet az olvasó.) Danhauser László titkár beszámolt Christiananda dr. idei második körútról; Christiananda hét gyülekezetet látogatott meg; sajnós megbetegedett, műtétnek kellett magát alávetnie; a műtét sike-

rült. A tanács kimondta, hogy Kunos Jenőre való tekintettel ezentúl az Egyesület egyeseket nem támogat anyagilag; az Egyesület elkötelezettnek tartja magát Kunos Jenőn kívül a Lipcsei Misszióknak, a Finn Misszióknak és az Ukrán Misszióknak. — Dr. Hilscher Zoltán referált a Népfőiskoláról, amelynek szervezeti szabályzatát tárgyalta az ülés. A szabályzat szerint a népfőiskola neve „Tessedik Sámuel Evangélikus Ifjúsági Missziói Intézet” lesz; székhelye Nagytarcsa; fenntartó testülete a Misszióegyesület. Az intézetet az igazgató tanács irányítja; az általa megszabott munkaterv megvalósítását a végrehajtó bizottság végzi. Igazgatója Szcency Gábor nagytarcsai lelkész, aki mellé D. Dr. Raffay Sándor püspök már kirendelte segédlelkésznek Kaiser Józsefet. Az intézetben az első tanfolyam az idén novemberben kezdődik; az első tanfolyamra 20 ifju vehető fel; eddig kilenc ingyenes hely van biztosítva. A tanácsülés az ingatlanokra vonatkozó haszonbérleti szerződést pártolólag terjeszté az Egyesület közgyűlése elé. Az igazgató tanács tagjai lettek: Dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Danhauser László, Rimár Jenő, Túróczy Zoltán, Dr. Hilscher Zoltán, Szcency Gábor, Vitéz Sréter Ferenc, Tóth Kálmán, Schulek Tibor, Zászkalyitzky Pál, Karsai Gyula, Horváth Sándor, Urbán Ernő, Bonnyai Sándor. Az ülés úgy látta, hogy az Intézet létesítésével kapcsolatosan az Egyesület alapszabályát módosításra nem szorulnak. Jóváhagyás végett az egyetemes közgyűlés elé kerül az Intézet felállítása az Egyesület jelentése kapcsán.

Missziói imaóra. Budapesten az Üllői-uti imateremben szeptember hó 13.-án volt a havonként tartani szokott imaóra. Szabó József imája után Papp János László windsori (Kanada) lelkész tartott előadást. Előadó hat hete van itthon s szeptember 15-én indul vissza Amerikába. Mintegy tizenöt evangélikus magyar lelkész működik odakünn, azonban ritkán jöhetnek haza. Amerikát úgy emlegetik, mint a demokrácia és a szabadság hazáját. Vallásszabadság van, ami azt jelenti, hogy az állam az egyházat még erkölcsi támogatásban sem részesíti; szabadon működik mindenféle „izmus”, köztük elsőnek áll a kommunizmus. A mintegy 135 millió lakosból 60 millió u. n. pogány,

ami azt jelenti, hogy keresztyén családból származnak ugyan, de előfordul, hogy megkeresztelve sincsenek. Az iskolából kikerülő gyermekek százait megkérdezzük s azt sem tudják, hogy ki volt Jézus, mert az iskolákban vallástanítás nincs. Kanada jobb a helyzet, mint az Egyesült Államokban. A magyar evangélikus egyházak az United Lutheran Church keretébe tartoznak, de megfelelő támogatásban nem igen részesülhetnek ennek részéről. Olyan gyülekezetek, mint itthon, ott nincsenek; Windsorban az evangélikus magyar gyülekezetnek 200—250 tagja van, de ezek tesznek és áldoznak annyit, mint itthon 10.000 lelkes gyülekezetek. Többnyire napszámosok, földművesek, sok munkanélküli. De akik tagjai az egyháznak, azok 100 százalékgig az egyház mellett állnak. A magyarokkal nagyon éreztetik, hogy idegenek; igen nagy baj a munkanélküliség és a kereset bizonytalansága: lehet, hogy három hónapig munkában van, akkor igen jól keres, de a keresetét elkölti, munkáját elveszti s nélkülöz. Előfordul, hogy a munkanélküli segély nagyobb, mint a munkás bére, ami a munkásokat demoralizálja. A kanadai evangélikus missziói munka tizennégy év előtt indult meg, egy teológus kezdett el ott dolgozni. Alakult körülbelül hat egyházközösség, ezeket most három lelkész és egy teológus gondozzák, körülbelül 4000 négyszög kilométer területen. A lelkészek igen rossz anyagi viszonyok között élnek s a munka megszűnik, ha valahonnan segítség nem érkezik, mert maga a nép is nyomorog s nem tudja a lelkészeket eltartani. A magyar államnak kellene gondoskodni az amerikai magyar népről. A kommunizmus terjed a magyarok közt; akik kommunistává lesznek, azok segélyt kapnak; Sztalin ABC-és könyveket küld az amerikai magyar gyermekeknek. Legerősebb gyülekezetünk Clevelandban van. — Papp Jénos László előadását Dr. Molnár Gyula köszönte meg. Danhauser László Róm. 1, 11. alapján tartott írásmagyarozatot. A legközelebbi imaóra október 11-ikén lesz; ezen az órán a finn misszió ambo-földi munkája kerül ismertetésre. A szeptemberi imaóra 41 pengő 83 fillért kitevő offertórium a kanadai magyar evangélikusok segélyezésére ment.

Új magyar Biblia-fordítás. A Brit és Külföldi Biblia-társulat kiadásában megjelent a Biblia új magyar fordítása. „1938-ban újonnan átdolgozott kiadás”-a Károli Gáspár fordításának. Az ószövetségi részt Czeglédy Sándor, az újszövetségi részt Raffay Sándor fordította. A Sylvester Rt. nyomdájában készült. Egyelőre csak 3000 példányban jelent meg, mert a Biblia-társulat a következő kiadásig a sajtóhibákat akarja kiküszöbölni s kéri az észrevételek közlését (Budapest, IV. Deák Ferenc-tér 4.) A szöveg nem versenként van szedve, hanem szakaszonként. A fordítás nagyon jó, magyaros és lehetőleg mégis alkalmazkodik a Károli-féle szöveghez. Hálas szívvel köszönjük a fordítóknak ezt a kiadványt. Legyen rajta Isten gazdag áldása és indítson sokakat a biblia buzgó olvasására és tanulmányozására!

Új missziói filmek készítettünk a finn misszió afrikai munkájáról. Két sorozat készült. Mindkettőben láthatjuk Afrika gazdag flóráját és állatállományát ami egyben sok-sok veszélyt és akadályt jelent a misszióknak. Láthatjuk a missziói épületeket, a különféle pogány szokásokat és az evangélium beszédes és látható dialógját. Egy tekerccsen 30—40 kép van. Szöveggel együtt 3 pengőért a M. E. pénztárosánál megrendelhető. Rimár Jenő Bpest, VII. Gizella-út 28.

Vetítógép, hordozható szekrényvel és filmmel Tokaji Oszkár hittestvérünknel Békéscsaba Gr. Tisza István-ut 81. olcsó árban kapható. Missziói célra minden esperességnak és gyülekezetnek figyelmébe ajánljuk, melyhez kölcsön filmeket a misszió-egyesület titkárától lehet kérni. Kérjünk tájékoztatót.

Gyűjtünk kötszereket. Akik halották Vapaavuori Tuure finn misszionáriust Afrikáról, Ambóföldről, azok bizonyára emlékeznek azokra a szomorú mondatokra, melyekben az afrikai betegségekről emlékezett meg. Csak az ő állomásán naponta 60—70 embert részesítenek gyógykezelésben. Annak idején egy szerény kérést kockáztatott meg Vapaavuori. Ha a magyarok valamivel szeretnének segíteni ezeken a szegény beteg lelkeken, akkor segítsenek kötszerekkel. Egy ilyen kötszer csomag küldését tervezzük, talán éppen karácsonyra, miért is mindenkit ki ehhez hozzájárulni kíván, arra kérünk,

hogy gyűjtsön kötszert (gézt, gyolcsot, vattát, leukoplasztot vagy kintint). Tisztára mosott tépést vagy gézt.) Az összegyűjtött kötszert küldjük be — minta érték nélkül — október végéig Danhauser László titkár Bpest, VI. Bajza-utca 45. címére, ki azt karácsonyra Afrikába továbbítja.

Nias. A Nias szigeti orvosi misszió munkájának erős növekedéséről számolhat be. Gunung Sitoli-ban 2761 beteget ápolnak a kórházban. Naponta 130 beteg volt a kórházban, ez kétszerese az 1936. évinek. A kórház 115 ágygal rendelkezik, állandóan zsúfolt volt. A kisegítő kórházakat jelentékenyen erősebben látogatták, mint a múlt évben. Sifaoroasi-ban malária járvány. Dél-Niasban pedig vérhas dühöngött.

Missziói munka Japánban. Amint a Keletázsiai Misszió jelentései mutatják, a japán missziói munka nemcsak válságban, hanem a mély ponton van. Ez összefügg a japán nemzeti vallás egyre erősbbödő föltöréséből származó nehézségekkel. Ehhez járul még a világon átvonuló krisztusellenes vonás és a missziói adományok csökkenése. A Keletázsiai Misszió ebben a helyzetben is teljesíteni akarja megbízatását. Éppen most sikerült misszionáriusunknak, Hennig dr.-nak Tokióban a diákok további rétegeit megnyerni. Az egyes állomások munkája számszerűleg nem mutat föl visszaesést; új kiküldetéseket azonban nem lehetett eszközölni. A jelenlegi nyomorúságok eddig nem csorbították a Keletázsiai Misszió állomásainak munkáját.

Biblia-jubileum Angliában. Ez év június hó 19-én hálaadó istentiszteletet tartottak a világ valamennyi anglikán templomában emlékezésül arra, hogy 400 év előtt vették először istentiszteleti használatba az angolnyelvű Bibliát. Az angol népnek és egyháznak a jubileum alkalmából tanúsított érdeklődése felülmúlt minden várakozást. Egyházi és államférfiak, tudósok, prédikátorok, újságírók, politikusok, hivatalnokok és minden egyéb hivatáshoz tartozók egyesültek a közös hálaadásban. A Brit- és Külföldi Bibliatársulat magától értetődőleg élénk részt vett az ünnepségekben. A wprcesteri püs-

pök tartotta az istentiszteletet a londoni Szt. Pál székesegyházban, a szentírási leckét az alsóház szónoka és az államtanács lord-elnöke olvasták föl, a canterbury-i érsek pedig áldást mondott.

Adakozás. Misszióegyesületünk bevételei apró adományokból, offertóriumokból, perselyjövedelemből tevődnek össze. Nem tudok arról, hogy valamely jómódú egyháztagunk valaha is nagyobb összeget adott volna Egyesületünknek. Ilyen nagyobb adományokat a külmiszióiról elterjedőben levő mai nézetek mellett nem is várhatunk, mert hiszen a gazdag ember ma igen könnyen tud védekezni azzal az érveléssel, hogy itthon is elég nagy a nyomor. Hogy azután az itthoni nyomoron ténylegesen segít-e az a gazdag, az persze más lapra tartozik. Az itthoni nyomor nagysága arra vall, hogy ezen sem segítenek valami nagy áldozattal. Azonban a külmisziói szakemberek véleménye az, hogy elmúlt az az idő, amikor egyes nagy adományokból tartották fenn a missziói intézményeket; a missziói vállalkozás anyagi bázisa a jövőben az apró és szerény adományok sokasága lesz. Az egyetlen alap, amelyen a missziói munka fundamentoma megépíthető, az egyház minden tagjának egyetemleges és rendszeres hozzájárulása. A missziói munka csakis ebben lesz az egyház természetének természetes kifejezése és a keresztény életnek rendes magatartása. Egy tapasztalt missziói szakembernek (Dr. Kraemer) ezen szavait Misszióegyesületünk minden jóbarátjának imádkozó megfontolásába ajánljuk. A csekély, de rendszeres és sokak által gyakorolt adakozás lesz a megfelelő fundamentoma Egyesületünk működésének.

A Missziói Lapok kiadóhivatala útján a Népfőiskolára befolyt adományok: Pavlik Ferenc 10.—, Tóth Sándor, v. Muray Endre Székesfehérvár 1—1.—, Lehoczki Ádám Soltvadkert 1.—, Tejfalusy Lászlóné Kispeszt 1.—, Kutas Kálmán Szombathely 1.—, Ev. egyház Csanádalberti 1.—P.